

32 yaşındaki oğlu için gelen anne şikayet ediyor: **"Doğru dürüst okumadı ama okul bitti. şimdi de iř beğenmiyor. Bulduğumuz işlere 'yorucu, bana yakışmaz, bu paraya çalışılır mı'** gibi gerekçelerle gitmiyor. Bütün gün evde.

'Onu getir, bunu al'

şeklinde emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde

'Beni doğurdunuz, yapmak zorundasınız, çocuğunuz değil miyim?'

diyor. Direnirsek üstümüze yürümeye başlıyor. Artık korkuyoruz. Ne yapabiliriz?"

Bir başka anne benzer şeyleri henüz 16 yaşındaki oğlu için anlatıyor. Her sabah özel şoförün okula götürdüğü, haftalık harcaması asgari ücretten fazla olan, kredi kartı ile istediğini alabilen ve bunların az olduğunu, okulu nasılsa bitireceğini, babasının işinin onu beklediğini ve bu nedenle gençliğini çalışarak geçirmesinin anlamsız olduğunu söyleyen, sabahlara kadar barlarda gezen, kızdığı zaman kendisine küfür eden, el kaldıran bir ocuk. Bir baba, 14 yaşındaki çocuğunun kendisini yaraladığını ağlayarak anlatıyor ve benzer bir öyküyü aktarıyor.

Hepsinin son cümlesi benzer:

"Doğduğundan beri bir dediğini iki etmedik, koruduk, sevdik. Hiçbir şeyini eksik bırakmadık. Niçin böyle oldu?"

Öğrencinin Jaguar marka arabası olur mu?' tartışmaları bu konuyu ele almamı zorunlu hale getirdi. Yazmadan önce tartışmaları bir kez daha gözden geçirdim. Tartışılan konu: O ğrencinin Cumhurbaşkanı'na gitmesiymiş. Oysa tartışılması gereken konu: Çocukların kaç yaşında, nelere sahip olmalarının daha doğru olduğu olmalıydı. Çünkü zel üniversitelerin park yerlerine girdiğiniz zaman göreceğiniz araba markaları, tartışılan Jaguar'dan ucuz olmayacaktır.

Aslında niversitelere gitmeye ve arabalara bakmaya bile gerek yok.

Sokaklardaki, kafelerdeki gençlere, hatta genç bile sayılamayacak küçük çocuklara bakın. Sadece kıyafetlerine değil, ellerindeki cep telefonlarına, taşıdıkları çantalara ve en önemlisi konuşmalarına bir bakın. Ailesi varlıklı olan ocuk ve gencin bunlara hakkı var mı? Herhalde vardır. Zaten tartışılması gereken de bu değil. Tartışılması gereken; çocuklara ve gençlere zamanı gelmeden alınanların ve izin verilen davranışların, onların gelişimine ve topluma nasıl zarar vereceği olmalıdır.

Çevreye ve kendine zarar verici davranışların olması, herkesin kendisine borçlu olduğunu düşünen ve bu nedenle isteklerinin hemen

ve eksiksiz yerine getirilmesini isteyen, yapılmadığı zaman saldırganlaşan, emek sarf etmeyen, sorumluluklarını yerine getirmeyen kişileri 18 yaşın altındalarsa

'davranım bozukluğu

'yla, üstünde ise

'antisosyal kişilik bozukluğu

'yla tanımlıyoruz. Yaygın olarak bilinen adı ile bu kişilere 'psikopat' diyoruz

. Son yıllarda bu sorunla ilgili başvurular giderek artıyor. Bu artışın en büyük nedeni; çocuk yetiştirme biçimimizdir.

SORUMSUZ VE DOYUMSUZ ÇOCUK

Doğduğundan beri bir dediği iki edilmeyen, her istediğine kavuşan, isteğinin yaşı ile uyumlu olup olmadığına bakılmayan,

emek sarf etmeden, değerini bilmeden alınanları

, yapılanları hak görerek yetişen bir çocuğun; sorumluluk sahibi, doyumlu,

çalışarak kazanmanın erdemine inanan

, bir şeyleri elde etmek için emek sarf etmesi gerektiğini bilerek çalışan bir birey olmasını beklemek mümkün mü?

Avrupalı ve Amerikalı aileleri 'çocuklarına bakmıyorlar, yazları çalışmalarını istiyorlar' diye kötüleyenlerin düşüncelerini gözden geçirmelerinde yarar var.

Çocuklarımızı sevmekle onları doğru yetiştirmek arasındaki farkı

anlamamıza yardımcı olur, diye daha önce de yayımladığım, 'Geleceğin Psikopatlarını Yetiştirme Yolları'nı tekrar yayımlıyorum:

-

Daha küçükken çocuğa istediği her şeyi vermeye başlayın! Bu şekilde o, herkesin onun geçimini sağlamak zorunda olduğuna inanacaktır.

- Kötü sözler söylediği zaman gülün! Böylece o kendisinin akıllı

olduğuna inanacaktır. - Ona düşünmeyi ve beynini kullanmayı hiç

öğretmeyin! 21 yaşına gelince kendi kararlarını, kendisi versin diye bekleyin!

- Yerde bıraktığı her şeyi kaldırın; kitaplarını, ayakkabılarını,

kıyafetlerini... Onun için her şeyi siz yapın ki o, bütün sorumluluklarını başkalarına yüklemeye alışsın! - Onun gözünün önünde sık sık kavga

edin ki aile bir gün parçalanırsa çok fazla üzülmesin.

- Ona istediği kadar harçlık verin ki hiçbir zaman kendi parasını

kazanmanın ne olduğunu öğrenmesin. - Yiyecek, giyecek ve konforla

İlgili bütün arzularını yerine getirin ki, istediklerine ulaşmak için çalışmak gerektiğini öğrenmesin.

- Komşulara, öğretmenlere, polisler karşı daima onun tarafını tutun ki, onların hepsine karşı peşin hükümleri oluşsun. - Bütün bunları ve benzerlerini yaparak yetiştirdiğiniz çocuğunuz bir gün suç islerse, kendisinden özür dileyin! Ama onu felaket dolu bir hayata hazırladığınız için kendinize teşekkür etmeyi ihmal etmeyin!!

(Bu belge, ABD Houston Polis Müdürlüğü tarafından hazırlandı ve kentteki tüm evlere ve okullara dağıtıldı.)

Prof. Dr. Bengi Semerci

Bir de ben ekleme yapayım.

Rusya'da bir şirket yöneticisi yeğenim var. Onun anlattığı bir Rus atasözü şöyle

"

Bir çocuğun her dediğini yaparsanız anlayın ki bir DOMUZ yetiştirdiniz".

ABD de anne ve babalar aralarında anlaşarak haftanın bir veya iki günü çocuk ne isterse ona "HAYIR" diyorlar.

Kısaca kendinize ailenize ve topluma bir "BELA" yetiştirmek istiyorsanız çocuğunuzun her istediğini yerine getirin.

Doç. Dr. Ömer ÖZKAN -Hukuk Fakültesi